

רישיון לאהוב

במשך שנים התאמנו את עצמנו לעולם התאגידי, זה שהכתיב שפה צינית, מנוכרת, פורמלית, ובתוך התהליך הזה משהו אצלנו התנוון

יצילום: יואי יחיאל

להיות חלש וכואב וצוחק. נשמע פשוט? רק לאמיצים. זה נורא מפחיד אותנו להראות את הלב שלנו. בעולם שבו שולטת הציניות, אנשים פוחדים מרגש כמו מאינקוויזיציה. במשך שנים התאמנו את עצמנו לעולם התאגידי, זה שהכתיב שפה צינית, מנוכרת, פורמלית, עניינית, קרה. ואנחנו ממושמעים לו כחץ המצפן. ובתוך התהליך הזה קרה לנו משהו כבני אדם. משהו אצלנו התנוון. זה החלק הרגשי שבנו. ואפילו לא הרגשנו איזה מחיר זה עולה לנו. מחיר הניכור.

קצנו בניכור הזה.

זה נכון שאנחנו עדים היום לפעפוע של שיה רגשי. אבל אל תתבלבלו: אנחנו לא מתכוונים לזה שבישיבה עסקית מציע מנהל השיווק מהמקום הכי ציני: בואו נכוון את המותג על ערך של אהבה. כחייאת, אל תמכרו לנו שאריות מחוממות של רגש. אתם רוצים לייצר חיבוק כדי למכור. למה לא באמת לחוות את החיבוק הזה בחיים האמיתיים? במקום הזה שבו קבוצה של אנשים מתחברת יחד לרעיון אחד סוחף רגשית יש אנרגיה עצומה, שאי אפשר בכלל להתחיל לדמיין אותה. זה תרד אחר של "היי". תשאלו את האנשים במאהל ברוטשילד.

ת רקס ניבא שמהפכה חברתית תגיע כשמעמד הפועלים יכיר בעובדה שהוא מרוכא. שיפסיק לאכול את החרא שמאכיל אותו המעמד הגבוה – וימרוד. מהפכה רגשית תבוא כשנבין שחלק מרכזי במהות שלנו – דוכא, כדי להתאים למכונות התאגידיות. אנחנו יכולים לבחור להיות תחת אחד משני ערכים: פחד או אהבה. תחשבו איזה עולם יכול להיות פה אם יותר ויותר אנשים יפסיקו לפחד מזה ויעברו בלאהוב. בעצם, לא, אל תחשבו. תרגישו. vered-r@globes.co.il

ורד רמון-ריבלין

ליידי גלובס אוגוסט 2011

רגשי יותר, אוהב – אתה מבין שמהו בשיטה הקיימת לא עובד. מה עושים בחברת השפע? מסיבות, מינגלינג, עסקאות תוך כדי המינגלינג, רכילות, אלכוהול. חייבים לתדלק בחומרים כדי שיהיה פאן. רוב האנשים לא יודעים לרקוד בלי אלכוהול. גם אם הם חיים בעולם שכולו אפטר-פארטי, הם שכחו איך רוקדים. הם שכחו איך מייצרים את החופש הזה. אנחנו כל הזמן מחפשים את הדבר החמקמק הזה בחוץ. והוא לא שם, הוא בפנים. איפה? במקום שבו יש את החופש לבחור איך החיים שלנו צריכים להיות.

כי אתה לא יכול לברוח מעצמך.

זאת אומרת, אתה יכול. רק שיש לזה מחיר. אם ריק לך בפנים, אי אפשר למלא את זה בדברים חיצוניים. הכול מתאיין, מתחמצן ומתפרק במהירות. אנשים שהתחבאו מעצמם מגלים מתישהו שזה לא עובד להם יותר. הם רוצים לחיות באינטגרטי. להדיח את הניכור, את הציניות, להתקלף מהפוזיה לטובת אותנטיות – בשביל החופש להביא את עצמם באמת. במקום הזה נגמר המשחק. תשאל את עצמך: עם מי אני רוצה להיות, ולא עם מי אני צריך. נכון, זה טרנד. והוא מבטא סלידה מהקיים. וזה הולך ומתעצם, הגל הזה של יותר ויותר אנשים שמרגישים צורך ומחויבות להרגיש שמחים ומאושרים בחיים שלהם. הם רוצים לצאת מהמחבוא, כי לא טוב להם שם. מי שפחדו להכיר את עצמם, להיזכר בחלקים האלה, הרגשיים, מגלים את החופש הזה בפעם הראשונה, ומפסיקים להתבזבז. זו התעוררות מטלטלת. והיא רק בראשיתה.

ת שאלו, מה הסיפור עם האהבה הזו? זה המקום שבו אני יכול להראות את הלב שלי למישהו אחר בלי להישפט.

N ת הרברים האלה לא יכולתי לכתוב לפני שנה. לא התחלתי אפילו להבין אותם. התנהלות רגשית מדי נראתה לי נלעגת, מכבירה, דביקה. רק אחרי שחוויתי את ה"יש" בוויקנד רגשי, הבנתי את ה"אין". למדתי שפה. היא לא באמת ורבאלית, אבל היום אני יודעת לזהות את דובריה בשניות. ולחבק אותם.

כן, קלטתי אותך מגלגל עיניים. הכי קל להיות ציני. זה השריון שמגן עלינו. האנשים הציניים עשו חוזה עם העולם – לעולם לא להראות את הלב. גם כשהרגש מבצבץ לנו כמו בירית שחורה מתחת לשמלתה של נזירה, התרגלנו לחזור ולכסות אותו. מתי עצרנו לשאול מה אנחנו מוועים מעצמנו במגננה הזו? בגלל הפחד התמידי מפני פגיעה, או מבוכה, או השפלה, אנחנו מצמצמים את החיות שלנו, נעטפים בעור ועוד שכבות מגן, עד למחנק.

N ומרים שאנחנו חיים בתקופת שפע. האם זה הפך אותנו יותר מאושרים? לא בטוח. השפע הביא איתו אוסף מפואר של תחלואים משלו. נרמה לנו שאם נשיג את התפקיד החדש, המכובת החדש, הדרירה, העסקה הזו שאנחנו חמים עליה – אז זה יקרה, האושר. וחלקנו משיגים. ואז מה? אנחנו הופכים להיות האנשים השמחים שתמיד חלמנו להיות? נו, באמת. ואם זה עושה לנו את זה, אחרי כמה זמן זה מתפוגג.

כי האושר לא נמצא שם בחוץ. ואולי לא יבוא מבחוץ. לא ירדה במגדלים, לא משכורת מפוצצת, לא תפקיד רב עוצמה. אחרי כמה זמן תגלה שמסתגלים לכל אלה הרבה יותר מהר מכפי שנדמה. איך אני קובעת את זה בכזה ביטחון? כשאתה עד לנהירה הולכת וגדלה של אנשים, שלכאורה טובעים בתוך שפע, למקומות שיתנו להם חיבור למשהו אחר, פנימי יותר,